

Madácsy Tímea

Narratívák (három vagy négy – vagy több)

És akkor csendes lett minden. A vizek visszatértek szokott folyásukba.

Csak egy papucs maradt. Egy fél pár papucs. Puha gumipapucs, sötétkék színben, tucatnyi apró gumiszögecskével a belsejében. Sokan szeretik az ilyen, mert nem csúszik és enyhén masszírozza a talpat. Mások meg épp emiatt kerülnek, mert szúr és nyom, meg a kosz is jobban beletapad. Ahogy most is beletapadt a sárkavicsos hordalék. Beletapadt jó vastagon, hosszú fűszálakkal együtt.

Ez a fél pár, az erdő széléig futott, ahová a sodrás mosta el. Egy hajlott fűcsomó szegélyén akadt fenn végül, s úgy simult alá, mintha maga sem volna egyéb földnek nyomott fűnyalábnál. Mindössze egyetlen kis pontjával figyelt a világra: a lábfejpánt kis gumičímkéje úgy piroslott, olyan élénken, mint egy ízletes szamóca. Ebből lett az első.

Az első

- Apu, apu, ott egy pillangó! Milyen vörös... – ámult el Encsi.
- Az nem is pillangó – kontrázott Öcsi suttogva – az inkább egy óriás katica.
- Akkor hol vannak a pöttyei? – hitetlenkedett Encsi.
- Biztosan... talán... úgy értem... lehet csak elveszítette őket – próbálkozott Öcsi.
- Vagy az eső, az a sok víz mosta le – fontolgatta most már Encsi is.
- Gyere, keressük meg neki! – bökött Öcsire.
- Jó, keressük – bólintott az.

De csak álltak egymás mellett a vöröslő pont felé meredve. Majd...

– Hol kószáltak gyerekek? Megmondtuk, anyuval, hogy ne szaladjatok ennyire előre vagy a kirándulásnak lőttek. Na, mit bámultok ennyire, mi van ott?

- Nézd apu – mutatott előre a két gyerek – ott az...

Ebből lett a második.

A második

- Hol na? Mit? – kémlt az árok felé most már az apa is.
- Az ott, az a vörös, nézd – győzködte a két gyerek.
- Csak nem egy vörös szemű kobra? – nevetett fel az apa, majd kissé kényszeredetten hozzá tette – Vagy vipera, vagy mik vannak, izé lehetnek itt, erre.
- Dehogy apu – vetette közbe Encsi – az nem kígyó, az egy pöttymentes katica. Azt hisszük...
- Mi az, hogy pöttymentes? – értetlenkedett az apa.
- Hát – törte a fejét egy kicsit Encsi – mint az Öcsi teje, a laktózmentes.
- Vagy mint az anyu dugi keksze – tette hozzá Öcsi – ami gluténmentes.
- Na, jó, elég! Hol az a pöttymentes akármicsoda?
- Hát ott! – mutatott megint előre a két gyerek.

Az apa előre indult a mutatott irányba, a két gyerek követte, csöndes lépésekkel. Talán még két lépés volt hátra, amikor a szemközti irányból, egy dús cserje mögül váratlanul előtört a harmadik.

A harmadik

- Erre Józsi bá, erre! – lihegte sietve az első.
 - Ilyen piros gombát még maga sem látott, az biztos – hadarta loholva a másik.
 - Nem láttam, nem láttam – dörmögte iparkodva Józsi bá – aztán mér’ ne láttam vóna. Hát mit tudjátok ti mit láttam én mán.
 - De ez éppen csak akkora, mint a hüvelykujjam begye – lihegte hátra az első.
 - Belül tűzpiros, a széle meg szabályosan kerekedik fölfeli – hadarta a másik.
 - Olyan éppen, mint egy varázslatos harmatcsepp tölcsérke – így megint az első.
 - Na, mondom. Éppen, így a piros csészegomba... Idecitáltok valamiér’, amiből legalább százat is láttam mán. Az ugyan szokatlan, hogy nem márciusban rángattok ide, ami a piros csészegombához inkább illenék, de mondom, láttam mán annyit s annyi félit, hogy tulajdonképpen ezen sem kell meglepődni. Na, hun van hát?
- Ekkor a két fiú elől megtorpant, Józsi bá szinte rájuk esett.

– Na, mi a rosse...

– Vannak itt Józsi bá – vágta közbe a fiúk.

A két fiú mögöttük Józsi bával, s az apa maga mögött a két gyerekkel úgy álltak egy pillanatra egymással szemben, mint ringben a piros meg a kék sarok. Mielőtt bárki szólhatott, cselekedhetett volna:

– Csakhogy megvagytok, az uzsonna a kocsiban maradt, meg a váltó csizmák, visszaszaladtam, valóban elég nagy a sár, de az idő jó, a levegő kellemes, százszor jobb, mint bent a panelban hallgatni a szomszédok hétvégi zsörtölődését, porszívózúgást, mosógép dübörgést, csapkodást, fúrást, mert a fűrőgép az mindig előkerül valahol, nem is értem. Se sült olaj szag, se töltött káposzta, se égett sütemény, nagyon jó itt kint ugye?

– futott be az anya egy levegővételyi monológgal. – Na, megkukultatok? Áh, jó napot, ugye mondtam, hogy lesznek itt mások is, igazán szép nap a mai egy kis kiránduláshoz. Na, mit bámultok ott?

– Anyu nézd, ott a fűben – intette Öcsi és Encsi.

– Hol, mit? – hajolt oda anyu – Na, kíváncsi lennék ez meg, hogy került ide! Micsoda felelőtlenség! Mintha nem lenne már így is elég szemét a világban! Még szerencse, hogy jó nagy zacskót hoztam a szemétnek, még akkor is, ha nem számoltam azzal, hogy más itt hagyott szemetét is mi takarítjuk el ma.

Azzal előkapott egy sötétkék nejlonzacskót, s készült, hogy belemarkolja a piros pontot fészkestül.

– Hogyan?

– Mi?

– Micsoda?

– Tessék?

– Mi van?

– He?

Kérdezték egymásutánban a maguk módján a többiek.

Mire az anya a meglepett arcok láttán lehajolt, felkapta a fél pár gumipapucsot, sebesen megrázta, mire a sár, a kavics és a gazok nagy része lehullott róla.

– Most mit néztek így? Ez egy papucs. Egy gumipapucs. Abból is csak egy fél pár. Ez csak szemét.

– Nem pillangó – így Encsi.

- Nem pöttymentes katica – így Öcsi.
- Nem is kobra, nem vipera – így az apa.
- Nem gomba – így ketten is.
- Ni-ni, biztoson a vízzel szaladt el valamék küszöbrűl. Tán a Ferkó kalapja is itt leszzen?

